

Arrest

nr. 104 150 van 31 mei 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Kazachse nationaliteit te zijn, op 7 maart 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 7 februari 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 15 april 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 27 mei 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat K. HAELTERS, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Koerdische origine. U werd geboren op (...) in Almaty (Kazachstan), waar u samen met uw broer, K. S. (...) (O.V. (...)), en diens vrouw, B. A. (...) (O.V. (...)), woonde. Samen met uw broer S. (...) en diens vrouw A. (...) verblijft u in België.

Op 1 december 2009 werd u met uw wagen op straat tegengehouden door twee politieagenten. Ze doorzochten uw wagen en legden er stiekem een doosje marihuana in. Op grond hiervan werd u ter plaatse aangehouden en vervolgens naar de regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van het Alatauiski district gebracht, waar u drie dagen werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u geslagen en vernederd. U werd vrijgelaten nadat uw broer S. (...) u vrijkocht.

In Kazachstan was u werkzaam in de zaak van uw broer S. (...), die zelfstandig een onderneming uitbaatte in het winkelcentrum 'Tsum' (huidige naam 'Zangar') in Almaty, waar jullie gsm-toestellen en softwareprogramma's verkochten en waar jullie reparaties van gsm-toestellen uitvoerden.

Op 10 mei 2010 kwam een zekere S. (...), een persoon van Kazachse origine, vergezeld van een andere persoon van Kazachse origine, naar de zaak van uw broer S. (...), waar hij een gsm-toestel aankocht. Op 15 mei 2010 kwam deze persoon terug naar de zaak van uw broer, wederom vergezeld door een persoon van Kazachse origine, met een beschadigd gsm-toestel. Hij had uw broer S. (...) geslagen, sloeg tevens de glazen vitrine stuk, en nam twee nieuwe gsm-toestellen mee uit de etalage. Toen een medewerker van de securitydienst tussenbeide kwam, toonde S. (...) hem een legitimatiebewijs. Hierop liet de medewerker van de securitydienst S. (...) gaan en hij ging ervandoor met de twee gsm-toestellen uit de winkel van uw broer. Aan de hand van het legitimatiebewijs dat hij bovenhaalde, leidden jullie af dat S. (...) een medewerker was van de ordediensten. De volgende dag, op 16 mei 2010, diende uw broer een officiële, schriftelijke klacht in tegen S. (...), wiens naam hij van zijn garantiebillet had kunnen afleiden, bij de regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van het Zhetesuyskiy district.

Op 18 mei 2010 viel S. (...) samen met twee andere personen binnen bij u thuis, waar u, uw broer A. (...) en diens vrouw A. (...) aanwezig waren. Jullie werden ernstig geslagen en bedreigd met wapens. Ze eisten dat uw broer S. (...) zijn klacht tegen S. (...) zou intrekken. De volgende dag besloot uw broer zijn klacht tegen S. (...) in te trekken. Vervolgens bracht uw broer zijn vrouw A. (...) naar haar vader en verbleven u en uw broer S. (...) bij uw moeder en grootmoeder. Toen u en uw broer S. (...) op 26 mei 2010 terugkeerden naar jullie woonst zagen jullie dat de deur geforceerd was en er was ingebroken. Omdat niets gestolen bleek, vermoedden jullie dat uw belagers jullie zochten en wilden vermoorden. Hierop besloten jullie te vluchten.

Op 3 juni 2010 reisde u samen met uw broer S. (...) en diens vrouw A. (...) per auto naar Sint-Petersburg (Rusland), van waar jullie per boot naar Europa doorreisden. Op 16 juni 2010 kwamen jullie ten slotte aan in België, waar jullie diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Ter staving van uw asielaanvraag legt u uw Kazachse identiteitskaart en rijbewijs voor.

B. Motivering

Vooreerst zij opgemerkt dat uit uw verklaringen blijkt dat de problemen die u in uw land van herkomst kende volledig verbonden zijn aan de problemen van uw broer, K. S. (...) (O.V. (...)) (CGVS, p. 3). Aangezien ik in het kader van de asielaanvraag van uw broer, K. S. (...) (O.V. (...)), de beslissing nam tot weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus omdat zijn asielrelaas ongeloofwaardig werd bevonden, kan er evenmin geloof gehecht worden aan uw asielrelaas. Voor een uitgebreide weergave van de elementen op basis waarvan de weigeringsbeslissing ten aanzien van uw broer, K. S. (...) (O.V. (...)), werd genomen, wordt verwezen naar zijn beslissing, die als volgt luidt:

" Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kazachstan problemen hebt met een zekere S. (...), die werkzaam was bij de ordediensten, omdat u naar aanleiding van een incident in uw zaak, waarbij S. (...) twee gsm-toestellen van u stal, een klacht tegen hem had ingediend. Tevens haalde u aan problemen te ondervinden met de politie en medeburgers in Kazachstan omwille van uw Koerdische etnische afkomst.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd, daar enkele flagrante tegenstrijdigheden en inconsistenties werden opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer A. (...), met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw broer A. (...) in uw zaak aanwezig was toen S. (...) er op 10 mei 2010 een gsm-toestel aankocht. U verklaarde aanvankelijk dat u het gsm-toestel aan S. (...) verkocht en dat uw broer A. (...) u hierbij assisteerde. Nadien verklaarde u dan weer dat uw broer A. (...) het gsm-toestel aan S. (...) verkocht, en dat u hem ondertussen uitleg gaf over de garantie op het toestel (CGVS, p. 14-15). Uw broer A. (...) verklaarde daarentegen dat u op 10 mei 2010 een gsm-toestel aan S. (...) verkocht, en dat hij op dat moment zowaar niet aanwezig was in uw zaak. Toen hij met uw verklaringen dat hij er toen wel aanwezig was en hij het toestel zelf aan S. (...) had verkocht, werd geconfronteerd, antwoordde uw broer dat hij het niet weet (CGVS broer, p. 7-8), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt. Voorts verklaarde u dat toen S. (...) op 10 mei 2010 een gsm-toestel aankocht in uw zaak, hij er alleen naartoe was gekomen (CGVS, p. 14). Uw broer A. (...) verklaarde daarentegen dat S. (...) op 10 mei 2010, toen hij een gsm-toestel aankocht in uw zaak, vergezeld werd door een andere persoon van Kazachse origine. Toen uw broer met uw verklaring dat S. (...) op 10 mei 2010 alleen naar uw zaak kwam, werd geconfronteerd, antwoordde hij dat hij het niet zou weten (CGVS broer, p. 7), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid evenmin opheft. Verder is het uiterst opmerkelijk dat u zich niet herinnerde of uw broer A. (...) aanwezig was in uw zaak toen S. (...) er op 15 mei 2010 een beschadigd gsm-toestel voorlegde, amok maakte en uw vitrine stuk geslagen had, noch

of uw broer eveneens met S. (...) had gesproken op dat moment (CGVS, p. 15). Uw broer A. (...) verklaarde dan weer dat hij zich op dat moment niet in uw zaak bevond (CGVS broer, p. 8). Daarnaast verklaarde u dat u zich op 16 mei 2010 alleen naar de ROVD van het Zhetesuyskiy district begaf, waar u een klacht indiende tegen S. (...) en dat noch uw vrouw noch uw broer u vergezelde (CGVS, p. 16-17). Uw broer A. (...) verklaarde daarentegen dat jullie zich toen samen naar de ROVD van het Zhetesuyskiy district begaven, waar u vervolgens een klacht indiende. Uw broer A. (...) herinnerde zich opmerkelijk genoeg niet of hij toen evenwel het politiekantoor is binnengegaan of hij in tussentijd in de wagen wachtte (CGVS broer, p. 8-9). Hoe dan ook kunnen de verklaringen van uw broer dat jullie zich samen naar de ROVD van het Zhetesuyskiy district begaven, waar u vervolgens een klacht indiende, niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat u er toen alleen naartoe ging. Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw broer worden verwacht dat jullie hieromtrent coherente en consistente verklaringen aflegden, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Tevens bleven u, uw broer A. (...), alsook uw vrouw, onaannemelijk vaag, en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld, met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat jullie onaannemelijk vaag blijven met betrekking tot de identiteit van jullie belager. Zo zijn jullie niet op de hoogte van de volledige naam van S. (...), noch wist u van waar hij afkomstig was (CGVS, p. 16; CGVS broer, p. 7; CGVS vrouw, p. 6). U en uw broer A. (...) verklaarden zich de familienaam van S. (...) zowaar niet meer te herinneren, hoewel u verklaarde dat zijn familienaam misschien A. (...) of Ac. (...) was (CGVS, p. 16; CGVS broer, p. 7). Dit is des te opmerkelijker aangezien u op 16 mei 2010 een schriftelijke klacht tegen hem indiende bij de ROVD van het Zhetesuyskiy district nadat u zijn volledige naam van zijn garantiebiljet had kunnen afleiden (CGVS, p. 16-17), omwille waarvan S. (...) samen met zijn kompanen op 18 mei 2010 bij u thuis binnenviel, toen zij u, uw broer A. (...) en uw vrouw aanvielen en bedreigden (CGVS, p. 13, 19). U verklaarde dat S. (...) op 15 mei 2010 in uw zaak amok maakte, waarna een medewerker van de securitydienst optrad. Nadat S. (...) deze persoon een legitimatiebewijs voorlegde werd hij echter met rust gelaten. Hieruit leidde u af dat S. (...) een medewerker was van de ordediensten. U noch uw broer A. (...) wist echter bij welke specifieke dienst S. (...) dan wel werkzaam was, en u verklaarde zich warempel niet te herinneren of u dit hebt trachten te achterhalen (CGVS, p. 16; CGVS broer, p. 8). Omwille van zijn invloed en brutale manier van handelen vermoedde u dat S. (...) een medewerker was van de KNB. Uit uw verklaring blijkt echter op geen enkele manier dat u heeft trachten te achterhalen of dit effectief zo was, aangezien u zich ook dit niet meer zou herinneren (CGVS, p. 18). In dit verband is het bovendien uiterst opmerkelijk dat uw vrouw verklaarde niet te weten of jullie belagers die op 18 mei 2010 bij jullie thuis binnenvielen, waar ook zij aanwezig was, medewerkers waren van de ordediensten (CGVS vrouw, p. 6). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de vervolgingsdaden die van deze persoon uitgingen deel uitmaken van de kern van de reden van uw vlucht, is het weinig geloofwaardig dat jullie geen bijkomende informatie kunnen verschaffen over de identiteit en de precieze activiteiten van uw belager. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij gedetailleerdere verklaringen kan afleggen over wie de vervolgers zijn voor wie hij uiteindelijk uit zijn land van herkomst gevlucht is of op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zich daarover beter te informeren, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voorts is het niet aannemelijk dat u niet wist of uw klacht aanvankelijk al dan niet werd aanvaard. U wist ook niet of een strafzaak werd geopend naar aanleiding van uw klacht, en u verklaarde dit zowaar niet te hebben nagevraagd. In dit verband wist u evenmin of S. (...) naar aanleiding van uw klacht gesanctioneerd werd en ook dit hebt u niet trachten te achterhalen (CGVS, p. 17-18). Daar ook deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u, uw broer en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde verklaringen konden afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat u effectief een zelfstandige ondernemer was in Kazachstan. Hoewel u beweerde dat u sinds 2006 of 2007 een zaak uitbaatte in het winkelcentrum 'Tsum', waar u gsm-toestellen en softwareprogramma's verkocht en reparaties van gsm-toestellen uitvoerde (CGVS, p. 6), kon u geen enkel document aanbrengen om dit te staven. Het feit dat u geen enkel document voorlegde aangaande uw professionele activiteiten is hoogst opmerkelijk te noemen. U verklaarde immers dat u al uw zaken op een officiële, legale manier afhandelde: het pand van uw zaak huurde u van de directie van het winkelcentrum op basis van een huurcontract, uw onderneming stond geregistreerd op uw naam, u betaalde belastingen aan de staat en uw broer alsook andere werknemers werkten er in officiële loondienst (CGVS, p. 6-8). U zou dus talrijke documenten moeten kunnen voorleggen om dit te kunnen attesteren. Er kan gedacht worden aan de registratie van uw onderneming op uw naam, boekhoudkundige stukken, belastingformulieren, uw huurcontract, of gelijk welk ander document

dat verband houdt met uw zakelijke activiteiten. Toen u werd gevraagd waarom u geen enkel bewijs kon voorleggen betreffende uw zelfstandig ondernemerschap zei u dat u niet weet waar deze bewijzen zich bevinden, dat al deze bewijzen in tussentijd verloren zijn gegaan, en dat u ze misschien bent kwijtgeraakt (CGVS, p. 8, 25). Deze uitleg is weinig overtuigend. Zo is het vooreerst uiterst opmerkelijk dat u, die uw land verliet om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, deze zelf niet hebt meegenomen tijdens uw vlucht uit uw herkomstland, noch na uw aankomst in België enige poging ondernam om alsnog dergelijke belangwekkende documenten te bemachtigen, te meer aangezien u in de loop van de asielprocedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van bewijsstukken (CGVS vragenlijst; CGVS convocatie; CGVS, p. 8, 25). Er moet immers benadrukt worden dat het feit dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt over uw professionele activiteiten in uw geval wel degelijk relevant is. Heel uw verhaal is immers opgehangen aan het feit dat u als zelfstandige ondernemer van Koerdische origine werd gevisieerd door uw belager omdat u een klacht tegen hem had ingediend nadat hij twee gsm-toestellen in uw zaak had meegenomen zonder te betalen en uw vitrine had stuk geslagen (CGVS, p. 12-14). Ten slotte verklaarde u dat u op 16 mei 2010 een schriftelijke, officiële klacht indiende tegen uw belager S. (...) bij de ROVD van het Zhetesuyskiy district, die u op 19 mei 2010 liet intrekken. Noch van de registratie van uw klacht, noch van de intrekking van uw klacht kon u echter enig begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 16-18). U kreeg vijf werkdagen de tijd om na uw gehoor op het Commissariaat-generaal bijkomende bewijsstukken voor te leggen (CGVS, p. 25). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal niets ontvangen. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat het gebrek aan relevante bewijsstukken over uw beroepsactiviteiten alsook over uw klacht, terwijl deze wel degelijk kunnen worden verwacht, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig hypothekeert.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de reisweg van u, uw vrouw en uw broer A. (...) van Kazachstan naar België. Zo verklaarden jullie per wagen van Kazachstan naar Sint-Petersburg (Rusland) te zijn gereisd, waar jullie een persoon ontmoetten die jullie per boot naar Europa begeleidde. Jullie waren onderweg van Kazachstan naar België zelf niet in het bezit van een geldig reisdocument om de Schengenzone binnen te komen en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS p. 10-12; CGVS broer, p. 5-6; CGVS vrouw, p. 4-5). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u, uw vrouw en uw broer A. (...) dat jullie per boot de EU zouden zijn binnengekomen zonder persoonlijke paspoortcontrole (CGVS p. 12; CGVS vrouw, p. 5, CGVS broer, p. 6). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het in dit verband evenmin aannemelijk dat jullie verklaarden geen afspraken te hebben gemaakt met jullie reisbegeleider die jullie per boot van Sint-Petersburg naar België begeleidde, indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen, aangezien jullie illegaal reisden (CGVS p. 12; CGVS vrouw, p. 5, CGVS broer, p. 6). In dezelfde lijn is het evenmin aannemelijk dat de personen die jullie tijdens jullie doorreis begeleidde jullie niet zouden hebben ingelicht over het gebruik van eventuele (reis)documenten die voor jullie werden geregeld. U, noch uw broer en vrouw wisten immers of jullie met valse reisdocumenten hebben gereisd (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 4; CGVS broer, p. 5). Verder wist uw broer noch uw vrouw waar jullie met de boot die jullie in Sint-Petersburg namen uiteindelijk aanmeerden (CGVS broer, p. 5; CGVS vrouw, p. 5), terwijl en u nochtans verklaarde te hebben gehoord dat jullie in België aanmeerden (CGVS, p. 11). Al deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande de door jullie verklaarde clandestiene afreis doen het vermoeden ontstaan dat jullie jullie Kazachse internationale paspoorten, waarvan u verklaarde er één te hebben gehad dat u bij uw vertrek uit Kazachstan niet hebt meegenomen (CGVS, p. 9-10), en waarvan uw vrouw en broer verklaarden er nooit één te hebben gehad (CGVS vrouw, p. 4; CGVS broer, p. 5), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor jullie reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt doordat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nooit een reispaspoort te hebben gehad (DVZ, verklaring, vraag 21), hoewel u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal het tegengestelde verklaarde (CGVS, p. 9-10). Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en cumulatieve discriminatie omdat u tot een etnische minderheid behoort. U verklaarde dat u voortdurend problemen had omwille van uw Koerdische origine.

U werd vaak gevisieerd en gearresteerd door de politie omwille van uw origine. U werd daarnaast verbaal beledigd door medeburgers. Volgens uw verklaringen hebben alle Koerden in Kazachstan te maken met dergelijke ernstige vormen van discriminatie in het maatschappelijke leven (CGVS, p. 22-23). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten en in het algemene maatschappelijke leven. Etnische spanningen of nationalistische geïnspireerd geweld tegen minderheden, zoals een incident waarbij Koerden waren betrokken in Zuid-Kazachstan in 2007, zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan. In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden in het algemeen, of voor etnische Koerden in het bijzonder (cf. CEDOCA: 'Antwoorddocument 'Situatie van Koerden in Kazachstan'; VN: 'Report of the independent expert on minority issues. Mission to Kazakhstan'). Hoewel het mogelijk is dat etnische Koerden in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel (bv: individuele politieagenten, artsen of leraren) meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aldus dient te worden geconcludeerd dat de situatie die u beschrijft, namelijk het feit dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van uw Koerdische origine, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan. De rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt beschrijven de toestand in Kazachstan, het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, waarin u in casu niet slaagde. U verklaarde dat u meermaals werd aangehouden door de politie omwille van uw etnische origine. Zo verklaarde u dat u eens werd aangehouden in het jaar 2000 of 2005 of 2006, doch kon u het tijdstip van deze aanhouding niet verder preciseren. Verder verklaarde u dat u eens samen met andere ondernemers die in het winkelcentrum Tsum werkten werd aangehouden, ofwel in de zomer van 2007 ofwel in de zomer van 2008. U verklaarde zich zowaar niet te herinneren of u na deze aanhouding nog problemen hebt gekend met uw autoriteiten (CGVS, p. 22-23). Tevens is het uiterst opmerkelijk dat noch uw broer A. (...), noch uw vrouw wist of u ooit werd aangehouden (CGVS broer, p. 12; CGVS vrouw, p. 7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u bovendien niets vermeld over de door u verklaarde aanhoudingen, zelfs niet toen u uitdrukkelijk werd gevraagd of u bent gearresteerd geweest, of voor zowel een korte of langere tijd werd vastgehouden (DVZ, vragenlijst, vraag 1). Hoe dan ook verklaarde u dat uw problemen met de politie geen deel uitmaken van de reden van uw vlucht. U kon zich ten slotte niet herinneren of u, behoudens verbale uitlatingen vanwege medeburgers jegens u, ernstigere problemen hebt gekend met medeburgers in Kazachstan (CGVS, p. 22-23). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie zoals deze wordt beschreven in de rapporten waarop het Commissariaat-generaal steunt.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Kazachse identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw broer A. (...) en het rijbewijs van u en uw broer A. (...) bevatten louter informatie over de identiteit van u, uw vrouw, en uw broer A. (...), die niet betwist wordt, doch niet over de door jullie aangehaalde problemen.

Daar uw vrouw, B. A. (...) (O.V. (...)), en uw broer, K. A. (...) (O.V. (...)), verklaren dat zij hun asielrelaas volledig baseren op dat van u (CGVS vrouw, p. 4; CGVS broer, p. 3), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van hun asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus."

Daarnaast verklaarde u dat u op 1 december 2009 met uw wagen op straat werd tegengehouden door twee politieagenten. Ze doorzochten uw wagen en legden er stiekem een doosje marihuana in. Op grond hiervan werd u ter plaatse aangehouden en vervolgens naar de regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van het Alatauyskiy district gebracht, waar u drie dagen werd vastgehouden. Tijdens uw vasthouding werd u geslagen en vernederd. U werd vrijgelaten nadat uw broer S. (...) u vrijkocht (CGVS, p. 11). Deze aanhouding wordt door mij niet betwist. Hieruit kan echter niet worden opgemaakt dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van aanhoudende en systematische vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. U verklaarde immers zelf dat dit een éénmalig incident betrof, dat u persoonlijk niet werd gevisieerd, en dat u na uw aanhouding dergelijke problemen met uw autoriteiten niet meer hebt gekend (CGVS, p. 12).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

Uit de gegevens van het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij haar aanvraag om de erkenning als vluchteling of de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in hoofddorste steunt op dezelfde asielmotieven als deze voorgehouden door haar broer, K. S., wiens zaak bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen is gekend onder het nr. 121 702. Bovendien wijst de Raad erop dat verzoekende partij zich desbetreffend in haar verzoekschrift beperkt tot dezelfde middelen als deze opgeworpen door haar broer tegen de in zijn hoofde genomen beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus eveneens van 7 februari 2013.

De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen heeft bij arrest nr. 104 148 van 31 mei 2013 de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus geweigerd aan K. S. Het arrest genomen in hoofde van de broer van verzoekende partij luidt als volgt:

"1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U bent een Kazachs staatsburger van Koerdische origine. U werd geboren op (...) in Almaty (Kazachstan), waar u steeds hebt gewoond. Op 27 juli 2009 huwde u traditioneel met B. A. (...) (O.V. (...)). Samen met uw vrouw en uw broer, K. A. (...) (O.V. (...)), verblijft u in België.

Sinds 2006 of 2007 baatte u zelfstandig een onderneming uit in het winkelcentrum 'Tsum' (huidige naam 'Zangar') in Almaty, waar u gsm-toestellen en softwareprogramma's verkocht en waar u reparaties van gsm-toestellen uitvoerde. Uw broer A. (...), die bij u en uw vrouw inwoonde, werkte tevens in uw zaak.

Op 10 mei 2010 kocht een zekere S. (...), een persoon van Kazachse origine, een gsm-toestel in uw zaak. Op 15 mei 2010 kwam deze persoon terug naar uw zaak, vergezeld door een andere persoon van Kazachse origine, met een beschadigd gsm-toestel. Hij was kwaad en beschuldigde u ervan hem een beschadigd toestel te hebben verkocht. Toen u zag dat het toestel langs de buitenkant beschadigd bleek, en dit enkel door een val gebeurd zou kunnen zijn, wees u hem op zijn garantiebiljet waarmee hij het toestel zou kunnen laten herstellen of vervangen bij de gsm-distributeur. S. (...) eiste echter dat u hem een nieuw gsm-toestel zou geven, wat u weigerde. Hij gaf u vervolgens een slag in uw gezicht, sloeg uw glazen vitrine stuk, en nam twee nieuwe gsm-toestellen mee uit uw etalage. Toen een medewerker van de securitydienst tussenbeide kwam, toonde S. (...) hem een legitimatiebewijs met een rood kaktje en sprak met hem in het Kazachs. Hierop liet de medewerker van de securitydienst S. (...) gaan en hij ging ervandoor met de twee gsm-toestellen uit uw winkel. Aan de hand van het legitimatiebewijs dat hij bovenhaalde, leidde u af dat S. (...) een medewerker was van de ordediensten. De volgende dag, op 16 mei 2010, diende u een officiële, schriftelijke klacht in tegen S. (...), wiens volledige naam u van zijn garantiebiljet had kunnen afleiden, bij de regionale afdeling Binnenlandse Zaken (ROVD) van het Zhetesuyskiy district.

Op 18 mei 2010 viel S. (...) samen met twee andere personen binnen bij u thuis, waar u, uw vrouw en uw broer A. (...) aanwezig waren. Jullie werden ernstig geslagen en bedreigd met wapens. Ze dwongen u in te stappen in hun auto waar ze u verder bedreigden opdat u uw klacht tegen S. (...) zou intrekken. De volgende dag besloot u uw klacht tegen S. (...) in te trekken. De rechercheur die u sprak toen u uw klacht introk vertelde u dat u klacht had ingediend tegen hun hoofd. Omwille van zijn invloed en brutale manier van handelen vermoedde u dat S. (...) een medewerker was van de Nationale Veiligheidsdienst (KNB). Vervolgens bracht u uw vrouw naar haar vader en verbleven u en uw broer A. (...) bij uw moeder en grootmoeder. Toen u en uw broer A. (...) op 25, 26 of 27 mei 2010 terugkeerden naar jullie woonst zagen jullie dat de deur geforceerd was en er was ingebroken. Omdat niets gestolen bleek, vermoedden jullie dat jullie belagers jullie zochten en wilden vermoorden. Hierop besloten jullie te vluchten.

Op 3 juni 2010 reisde u samen met uw vrouw en uw broer A. (...) per auto naar Sint-Petersburg (Rusland), waar jullie een persoon ontmoetten die jullie per boot naar Europa begeleidde. Op 16 juni 2010 kwamen jullie ten slotte aan in België, waar jullie diezelfde dag een asielaanvraag indienden.

Ter staving van jullie asielaanvraag leggen u, uw vrouw en uw broer A. (...) jullie Kazachse identiteitskaarten, en het rijbewijs van u en uw broer A. (...) voor.

B. Motivering

Uit uw verklaring blijkt dat u uw land van herkomst hebt verlaten omdat u in Kazachstan problemen hebt met een zekere S. (...), die werkzaam was bij de ordediensten, omdat u naar aanleiding van een incident in uw zaak, waarbij S. (...) twee gsm-toestellen van u stal, een klacht tegen hem had ingediend. Tevens haalde u aan problemen te ondervinden met de politie en medeburgers in Kazachstan omwille van uw Koerdische etnische afkomst.

U bent er echter niet in geslaagd uw asielrelaas aannemelijk te maken.

Eerst en vooral wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ondermijnd, daar enkele flagrante tegenstrijdigheden en inconsistenties werden opgemerkt tussen uw onderlinge verklaringen en tussen uw verklaringen en de verklaringen van uw broer A. (...), met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van uw asielrelaas. Zo verklaarde u dat uw broer A. (...) in uw zaak aanwezig was toen S. (...) er op 10 mei 2010 een gsm-toestel aankocht. U verklaarde aanvankelijk dat u het gsm-toestel aan S. (...) verkocht en dat uw broer A. (...) u hierbij assisteerde. Nadien verklaarde u dan weer dat uw broer A. (...) het gsm-toestel aan S. (...) verkocht, en dat u hem ondertussen uitleg gaf over de garantie op het toestel (CGVS, p. 14-15). Uw broer A. (...) verklaarde daarentegen dat u op 10 mei 2010 een gsm-toestel aan S. (...) verkocht, en dat hij op dat moment zowaar niet aanwezig was in uw zaak. Toen hij met uw verklaringen dat hij er toen wel aanwezig was en hij het toestel zelf aan S. (...) had verkocht, werd geconfronteerd, antwoordde uw broer dat hij het niet weet (CGVS broer, p. 7-8), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid enkel versterkt. Voorts verklaarde u dat toen S. (...) op 10 mei 2010 een gsm-toestel aankocht in uw zaak, hij er alleen naartoe was gekomen (CGVS, p. 14). Uw broer A. (...) verklaarde daarentegen dat S. (...) op 10 mei 2010, toen hij een gsm-toestel aankocht in uw zaak, vergezeld werd door een andere persoon van Kazachse origine. Toen uw broer met uw verklaring dat S. (...) op 10 mei 2010 alleen naar uw zaak kwam, werd geconfronteerd, antwoordde hij dat hij het niet zou weten (CGVS broer, p. 7), wat deze vastgestelde tegenstrijdigheid evenmin opheft. Verder is het uiterst opmerkelijk dat u zich niet herinnerde of uw broer A. (...) aanwezig was in uw zaak toen S. (...) er op 15 mei 2010 een beschadigd gsm-toestel voorlegde, amok maakte en uw vitrine stuk geslagen had, noch of uw broer eveneens met S. (...) had gesproken op dat moment (CGVS, p. 15). Uw broer A. (...) verklaarde dan weer dat hij zich op dat moment niet in uw zaak bevond (CGVS broer, p. 8). Daarnaast verklaarde u dat u zich op 16 mei 2010 alleen naar de ROVD van het Zhetesuyskiy district begaf, waar u een klacht indiende tegen S. (...) en dat noch uw vrouw noch uw broer u vergezelde (CGVS, p. 16-17). Uw broer A. (...) verklaarde daarentegen dat jullie zich toen samen naar de ROVD van het Zhetesuyskiy district begaven, waar u vervolgens een klacht indiende. Uw broer A. (...) herinnerde zich opmerkelijk genoeg niet of hij toen evenwel het politiekantoor is binnengegaan of hij in tussentijd in de wagen wachtte (CGVS broer, p. 8-9). Hoe dan ook kunnen de verklaringen van uw broer dat jullie zich samen naar de ROVD van het Zhetesuyskiy district begaven, waar u vervolgens een klacht indiende, niet in overeenstemming worden gebracht met uw verklaring dat u er toen alleen naartoe ging. Daar deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u en uw broer worden verwacht dat jullie hieromtrent coherente en consistente verklaringen aflegden, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig onderuit gehaald.

Tevens bleven u, uw broer A. (...), alsook uw vrouw, onaannemelijk vaag, en dient in uw hoofde een manifest gebrek aan interesse te worden vastgesteld, met betrekking tot enkele kernaspecten van uw asielrelaas. Vooreerst dient te worden vastgesteld dat jullie onaannemelijk vaag blijven met betrekking tot de identiteit van jullie belager. Zo zijn jullie niet op de hoogte van de volledige naam van S. (...), noch wist u van waar hij afkomstig was (CGVS, p. 16; CGVS broer, p. 7; CGVS vrouw, p. 6). U en uw broer A. (...) verklaarden zich de familienaam van S. (...) zowaar niet meer te herinneren, hoewel u verklaarde dat zijn familienaam misschien A. (...) of Ac. (...) was (CGVS, p. 16; CGVS broer, p. 7). Dit is des te opmerkelijker aangezien u op 16 mei 2010 een schriftelijke klacht tegen hem indiende bij de ROVD van het Zhetesuyskiy district nadat u zijn volledige naam van zijn garantiebiljet had kunnen afleiden (CGVS, p. 16-17), omwille waarvan S. (...) samen met zijn kompanen op 18 mei 2010 bij u thuis binnenviel, toen zij u, uw broer A. (...) en uw vrouw aanvielen en bedreigden (CGVS, p. 13, 19). U verklaarde dat S. (...) op 15 mei 2010 in uw zaak amok maakte, waarna een medewerker van de securitydienst optrad. Nadat S. (...) deze persoon een legitimatiebewijs voorlegde werd hij echter met rust gelaten. Hieruit leidde u af dat S. (...) een medewerker was van de ordediensten. U noch uw broer A. (...) wist echter bij welke specifieke dienst S. (...) dan wel werkzaam was, en u verklaarde zich warempel niet te herinneren of u dit hebt trachten te achterhalen (CGVS, p. 16; CGVS broer, p. 8). Omwille van zijn invloed en brutale manier van handelen vermoedde u dat S. (...) een medewerker was van de KNB. Uit uw verklaring blijkt echter op geen enkele manier dat u heeft trachten te achterhalen of dit effectief zo was, aangezien u zich ook dit niet meer zou herinneren (CGVS, p. 18). In dit verband is het bovendien uiterst opmerkelijk dat uw vrouw verklaarde niet te weten of jullie belagers die op 18 mei

2010 bij jullie thuis binnenvielen, waar ook zij aanwezig was, medewerkers waren van de ordediensten (CGVS vrouw, p. 6). Aangezien uit uw verklaringen blijkt dat de vervolgingsdaden die van deze persoon uitgingen deel uitmaken van de kern van de reden van uw vlucht, is het weinig geloofwaardig dat jullie geen bijkomende informatie kunnen verschaffen over de identiteit en de precieze activiteiten van uw belager. Van een asielzoeker mag immers worden verwacht dat hij gedetailleerdere verklaringen kan afleggen over wie de vervolgers zijn voor wie hij uiteindelijk uit zijn land van herkomst gevlucht is of op zijn minst ernstige pogingen onderneemt om zich daarover beter te informeren, zodat op grond hiervan kan worden nagegaan of er aanwijzingen zijn om te besluiten tot het bestaan van een risico voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie. Voorts is het niet aannemelijk dat u niet wist of uw klacht aanvankelijk al dan niet werd aanvaard. U wist ook niet of een strafzaak werd geopend naar aanleiding van uw klacht, en u verklaarde dit zowaar niet te hebben nagevraagd. In dit verband wist u evenmin of S. (...) naar aanleiding van uw klacht gesanctioneerd werd en ook dit hebt u niet trachten te achterhalen (CGVS, p. 17-18). Daar ook deze elementen de kern van uw asielrelaas raken, kon redelijkerwijze van u, uw broer en uw vrouw worden verwacht dat jullie hieromtrent gedetailleerde verklaringen konden afleggen, wat in casu niet het geval was. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Daarnaast moet worden opgemerkt dat u geen enkel document voorlegde waaruit zou kunnen blijken dat u effectief een zelfstandige ondernemer was in Kazachstan. Hoewel u beweerde dat u sinds 2006 of 2007 een zaak uitbaatte in het winkelcentrum 'Tsum', waar u gsm-toestellen en softwareprogramma's verkocht en reparaties van gsm-toestellen uitvoerde (CVGVS, p. 6), kon u geen enkel document aanbrengen om dit te staven. Het feit dat u geen enkel document voorlegde aangaande uw professionele activiteiten is hoogst opmerkelijk te noemen. U verklaarde immers dat u al uw zaken op een officiële, legale manier afhandelde: het pand van uw zaak huurde u van de directie van het winkelcentrum op basis van een huurcontract, uw onderneming stond geregistreerd op uw naam, u betaalde belastingen aan de staat en uw broer alsook andere werknemers werkten er in officiële loondienst (CGVS, p. 6-8). U zou dus talrijke documenten moeten kunnen voorleggen om dit te kunnen attesteren. Er kan gedacht worden aan de registratie van uw onderneming op uw naam, boekhoudkundige stukken, belastingformulieren, uw huurcontract, of gelijk welk ander document dat verband houdt met uw zakelijke activiteiten. Toen u werd gevraagd waarom u geen enkel bewijs kon voorleggen betreffende uw zelfstandig ondernemerschap zei u dat u niet weet waar deze bewijzen zich bevinden, dat al deze bewijzen in tussentijd verloren zijn gegaan, en dat u ze misschien bent kwijtgeraakt (CGVS, p. 8, 25). Deze uitleg is weinig overtuigend. Zo is het vooreerst uiterst opmerkelijk dat u, die uw land verliet om zich vervolgens te beroepen op internationale bescherming, deze zelf niet hebt meegenomen tijdens uw vlucht uit uw herkomstland, noch na uw aankomst in België enige poging ondernam om alsnog dergelijke belangwekkende documenten te bemachtigen, te meer aangezien u in de loop van de asielprocedure herhaaldelijk werd gewezen op het belang van bewijsstukken (CGVS vragenlijst; CGVS convocatie; CGVS, p. 8, 25). Er moet immers benadrukt worden dat het feit dat u geen enkel bewijsstuk voorlegt over uw professionele activiteiten in uw geval wel degelijk relevant is. Heel uw verhaal is immers opgehangen aan het feit dat u als zelfstandige ondernemer van Koerdische origine werd gevisieerd door uw belager omdat u een klacht tegen hem had ingediend nadat hij twee gsm-toestellen in uw zaak had meegenomen zonder te betalen en uw vitrine had stuk geslagen (CGVS, p. 12-14). Ten slotte verklaarde u dat u op 16 mei 2010 een schriftelijke, officiële klacht indiende tegen uw belager S. (...) bij de ROVD van het Zhetesuykiy district, die u op 19 mei 2010 liet intrekken. Noch van de registratie van uw klacht, noch van de intrekking van uw klacht kon u echter enig begin van bewijs voorleggen (CGVS, p. 16-18). U kreeg vijf werkdagen de tijd om na uw gehoor op het Commissariaat-generaal bijkomende bewijsstukken voor te leggen (CGVS, p. 25). Tot op heden heeft het Commissariaat-generaal niets ontvangen. Het Commissariaat-generaal meent dan ook dat het gebrek aan relevante bewijsstukken over uw beroepsactiviteiten alsook over uw klacht, terwijl deze wel degelijk kunnen worden verwacht, de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig hypothekeert.

Voorts kan er geen geloof worden gehecht aan de reisweg van u, uw vrouw en uw broer A. (...) van Kazachstan naar België. Zo verklaarden jullie per wagen van Kazachstan naar Sint-Petersburg (Rusland) te zijn gereisd, waar jullie een persoon ontmoetten die jullie per boot naar Europa begeleidde. Jullie waren onderweg van Kazachstan naar België zelf niet in het bezit van een geldig reisdocument om de Schengenzone binnen te komen en jullie werden onderweg niet persoonlijk gecontroleerd (CGVS p. 10-12; CGVS broer, p. 5-6; CGVS vrouw, p. 4-5). Deze verklaring is weinig aannemelijk. Uit informatie waar het Commissariaat-generaal over beschikt, en waarvan een kopie werd toegevoegd aan uw administratieve dossier, blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de EU en zeker ook aan de buitengrenzen van de Schengen-zone zeer strenge paspoortcontroles worden uitgevoerd, waarbij de mogelijkheid bestaat om grondig te worden ondervraagd over identiteit, reisdocumenten en reisbedoelingen; en dit op strikt individuele wijze. Het is bijgevolg quasi onmogelijk de EU of

de Schengen-zone te betreden zonder persoonlijk gecontroleerd te worden. Er kan dan ook weinig geloof gehecht worden aan de verklaring van u, uw vrouw en uw broer A. (...) dat jullie per boot de EU zouden zijn binnengekomen zonder persoonlijke paspoortcontrole (CGVS p. 12; CGVS vrouw, p. 5, CGVS broer, p. 6). Gezien het risico op ernstige sancties voor de smokkelaars/chauffeurs bij het ontdekken van clandestiene passagiers is het in dit verband evenmin aannemelijk dat jullie verklaarden geen afspraken te hebben gemaakt met jullie reisbegeleider die jullie per boot van Sint-Petersburg naar België begeleidde, indien er onderweg in geval van controle iets mis zou lopen, aangezien jullie illegaal reisden (CGVS p. 12; CGVS vrouw, p. 5, CGVS broer, p. 6). In dezelfde lijn is het evenmin aannemelijk dat de personen die jullie tijdens jullie doorreis begeleidde jullie niet zouden hebben ingelicht over het gebruik van eventuele (reis)documenten die voor jullie werden geregeld. U, noch uw broer en vrouw wisten immers of jullie met valse reisdocumenten hebben gereisd (CGVS, p. 10; CGVS vrouw, p. 4; CGVS broer, p. 5). Verder wist uw broer noch uw vrouw waar jullie met de boot die jullie in Sint-Petersburg namen uiteindelijk aanmeerden (CGVS broer, p. 5; CGVS vrouw, p. 5), terwijl en u nochtans verklaarde te hebben gehoord dat jullie in België aanmeerden (CGVS, p. 11). Al deze vaststellingen van ongeloofwaardigheid aangaande de door jullie verklaarde clandestiene afreis doen het vermoeden ontstaan dat jullie jullie Kazachse internationale paspoorten, waarvan u verklaarde er één te hebben gehad dat u bij uw vertrek uit Kazachstan niet hebt meegenomen (CGVS, p. 9-10), en waarvan uw vrouw en broer verklaarden er nooit één te hebben gehad (CGVS vrouw, p. 4; CGVS broer, p. 5), bewust achterhouden voor de Belgische asielinstanties om zo de hierin vervatte informatie over het mogelijk door jullie verkregen visum voor jullie reis naar België, het tijdstip en de wijze waarop jullie uit jullie land vertrokken zijn of de EU zijn binnengekomen, verborgen te houden. Dit vermoeden wordt bovendien versterkt doordat u op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde nooit een reispaspoort te hebben gehad (DVZ, verklaring, vraag 21), hoewel u tijdens uw gehoor op het Commissariaat-generaal het tegengestelde verklaarde (CGVS, p. 9-10). Hierdoor wordt de algehele geloofwaardigheid van uw asielrelaas verder aangetast.

Ten slotte moet worden opgemerkt dat u niet aannemelijk kunt maken dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en cumulatieve discriminatie omdat u tot een etnische minderheid behoort. U verklaarde dat u voortdurend problemen had omwille van uw Koerdische origine. U werd vaak gevisieerd en gearresteerd door de politie omwille van uw origine. U werd daarnaast verbaal beledigd door medeburgers. Volgens uw verklaringen hebben alle Koerden in Kazachstan te maken met dergelijke ernstige vormen van discriminatie in het maatschappelijke leven (CGVS, p. 22-23). Uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, en waarvan een kopie aan uw administratief dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat vertegenwoordigers van minderheidsgroepen in Kazachstan een situatie van relatieve gelijkheid en non-discriminatie beschrijven op het vlak van tewerkstelling in de private sector, op het vlak van toegang tot diensten en in het algemene maatschappelijke leven. Etnische spanningen of nationalistische geïnspireerd geweld tegen minderheden, zoals een incident waarbij Koerden waren betrokken in Zuid-Kazachstan in 2007, zijn zeldzaam en sporadisch en wijzen niet op een groot risico op aanhoudend etnisch geweld in Kazachstan. In de beschikbare rapporten wordt verder geen melding gemaakt van andere problemen voor etnische minderheden in het algemeen, of voor etnische Koerden in het bijzonder (cf. CEDOCA: 'Antwoorddocument 'Situatie van Koerden in Kazachstan'; VN: 'Report of the independent expert on minority issues. Mission to Kazakhstan'). Hoewel het mogelijk is dat etnische Koerden in Kazachstan te maken krijgen met daden van racisme en discriminatie door medeburgers of overheidspersoneel (bv: individuele politieagenten, artsen of leraren) meent het Commissariaat-generaal dat deze situatie, die weliswaar laakbaar is, niet kan worden beschouwd als vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie of als ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Aldus dient te worden geconcludeerd dat de situatie die u beschrijft, namelijk het feit dat u in Kazachstan het slachtoffer zou zijn van ernstige en voortdurende discriminatie omwille van uw Koerdische origine, niet in overeenstemming is met objectieve informatie over de situatie van etnische minderheden in Kazachstan. De rapporten waarop de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen steunt beschrijven de toestand in Kazachstan, het is aan de asielzoeker om aannemelijk te maken dat zijn specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie, waarin u in casu niet slaagde. U verklaarde dat u meermaals werd aangehouden door de politie omwille van uw etnische origine. Zo verklaarde u dat u eens werd aangehouden in het jaar 2000 of 2005 of 2006, doch kon u het tijdstip van deze aanhouding niet verder preciseren. Verder verklaarde u dat u eens samen met andere ondernemers die in het winkelcentrum Tsum werkten werd aangehouden, ofwel in de zomer van 2007 ofwel in de zomer van 2008. U verklaarde zich zowaar niet te herinneren of u na deze aanhouding nog problemen hebt gekend met uw autoriteiten (CGVS, p. 22-23). Tevens is het uiterst opmerkelijk dat noch uw broer A. (...), noch uw vrouw wist of u ooit werd aangehouden (CGVS broer, p. 12; CGVS vrouw, p. 7). Op de Dienst Vreemdelingenzaken hebt u bovendien niets vermeld over de door u verklaarde aanhoudingen, zelfs niet toen u uitdrukkelijk werd gevraagd of u bent gearresteerd geweest, of voor zowel een korte of

langere tijd werd vastgehouden (DVZ, vragenlijst, vraag 1). Hoe dan ook verklaarde u dat uw problemen met de politie geen deel uitmaken van de reden van uw vlucht. U kon zich ten slotte niet herinneren of u, behoudens verbale uitlatingen vanwege medeburgers jegens u, ernstigere problemen hebt gekend met medeburgers in Kazachstan (CGVS, p. 22-23). Bijgevolg maakt u niet aannemelijk dat uw specifieke toestand afwijkt van deze algemene situatie zoals deze wordt beschreven in de rapporten waarop het Commissariaat-generaal steunt.

Uit voorgaande blijkt dat er ten aanzien van u geen gegronde vrees in de zin van de Vluchtelingenconventie kan worden vastgesteld, noch het bestaan van zwaarwegende gronden die erop zouden wijzen dat u in geval van terugkeer naar uw land een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals beschreven in de definitie van de subsidiaire bescherming.

De Kazachse identiteitskaarten van u, uw vrouw en uw broer A. (...) en het rijbewijs van u en uw broer A. (...) bevatten louter informatie over de identiteit van u, uw vrouw, en uw broer A. (...), die niet betwist wordt, doch niet over de door jullie aangehaalde problemen.

Daar uw vrouw, B. A. (...) (O.V. (...)), en uw broer, K. A. (...) (O.V. (...)), verklaren dat zij hun asielrelaas volledig baseren op dat van u (CGVS vrouw, p. 4; CGVS broer, p. 3), kan nog worden toegevoegd dat ook in het kader van hun asielaanvraag besloten werd tot de weigering van de hoedanigheid van vluchteling en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij gaat in haar verzoekschrift in op de motieven van de bestreden beslissing, in hoofde op de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden, en tracht deze te verklaren dan wel te weerleggen. De Raad leidt uit het betoog van verzoekende partij af dat zij zich beroept op de schending van de materiële motiveringsplicht.

2.2.1. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, in casu de bestreden beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissing in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook vanuit dit oogpunt worden onderzocht.

2.2.2. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (vgl. RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielrelaas kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.3.1. Daar waar verwerende partij motiveert dat er enkele flagrante tegenstrijdigheden en inconsistenties werden opgemerkt tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partij en tussen de verklaringen van verzoekende partij en de verklaringen van haar broer, en dit met betrekking tot enkele belangrijke aspecten van haar asielrelaas, meent verzoekende partij dat mogelijke tegenstrijdigheden verklaard kunnen worden op basis van het grote tijdsverloop tussen het ogenblik van de asielaanvraag en het gehoor op het Commissariaat-generaal, daar hiertussen een periode van 30 maanden is verlopen. Dergelijke trage afhandelingstermijn werkt onderlinge tegenstrijdigheden in de hand, daar asielzoekers enerzijds geconfronteerd worden met het feit dat zij sommige zaken gewoon

zijn vergeten of anderzijds dat zij bepaalde traumatische gebeurtenissen gewoon blokkeren of uit hun geheugen bannen om deze te kunnen verwerken.

2.2.3.2. In verband met het argument dat onderlinge tegenstrijdigheden in de hand worden gewerkt door het grote tijdsverloop tussen het ogenblik van de asielaanvraag en het gehoor op het Commissariaat-generaal, waardoor sommige zaken worden vergeten, wijst de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, mag worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een correcte wijze en zo accuraat mogelijk aanbrengt. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. In casu heeft verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij tijdens haar gehoor verklaringen heeft afgelegd die flagrant tegenstrijdig zijn aan enerzijds haar eigen eerdere verklaringen en anderzijds de verklaringen van haar broer. Zo stelde verzoekende partij dat haar broer in de zaak aanwezig was toen S. er op 10 mei 2010 een gsm-toestel aankocht terwijl haar broer verklaarde dat hij op het moment dat verzoekende partij een gsm-toestel aan S. verkocht niet aanwezig was in de zaak. Ook verklaarde verzoekende partij aanvankelijk dat zij het gsm-toestel aan S. verkocht en dat haar broer haar hierbij assisteerde en verklaarde ze later dat het haar broer was die het gsm-toestel aan S. verkocht, terwijl verzoekende partij uitleg gaf aan S. over de garantie op het toestel. Verder werd door verzoekende partij verklaard dat S. op 10 mei 2010 alleen naar de zaak was gekomen, terwijl door haar broer werd verklaard dat S. op 10 mei 2010 vergezeld was van een andere persoon van Kazachse origine. Ook kan verzoekende partij zich niet herinneren of haar broer in de winkel aanwezig was op het ogenblik van de grove geweldplegingen op 15 mei 2010, daar waar de broer zelf aangeeft er niet te zijn geweest. Ten slotte verklaart verzoekende partij tijdens haar gehoor dat zij alleen een klacht is gaan indienen tegen S. en dat noch haar broer noch haar vrouw haar vergezelden. Dit in tegenstelling tot de verklaringen van haar broer, die verklaard heeft dat hij samen met verzoekende partij naar het ROVD van het Zhetesyskiy district is gegaan. Dat al deze opmerkelijk tegenstrijdige verklaringen, die allen betrekking hebben op cruciale elementen van het asielrelaas, te wijten zouden zijn aan het tijdsverloop, betreft een argument dat door de Raad niet kan worden aanvaard, gelet op de eerder gestelde verwachting dat een asielzoeker, zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode, bij machte moet zijn om een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag te geven van de gebeurtenissen die zich in het land van herkomst zouden hebben voorgedaan en dit vooral met betrekking tot wezenlijke elementen, als zijnde de situatie op het ogenblik van de geweldpleging en het indienen van een klacht, waarvan in redelijkheid kan worden uitgegaan dat deze door hun exceptionaliteit zeker in het geheugen gegrift staan.

Daar waar verzoekende partij wijst op de mogelijkheid dat asielzoekers traumatische gebeurtenissen blokkeren of uit hun geheugen bannen om deze te kunnen verwerken, stelt de Raad vast dat verzoekende partij geen medisch attest bijbrengt waaruit blijkt dat haar cognitief geheugen dermate is aangetast dat zij in de onmogelijkheid verkeert een coherent en consistent relaas naar voor te brengen.

2.2.4.1. Inzake de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de onderlinge verklaringen van verzoekende partij en tussen de verklaringen van verzoekende partij en haar broer over de aanwezigheid van haar broer in de zaak toen S. er op 10 mei 2010 een gsm-toestel aankocht, verklaart verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij bij de aanvang van de verkoop van het toestel aan S. even alleen in de zaak was en dat haar broer op dat moment even weg was. Wanneer verzoekende partij uitleg aan het geven was omtrent de garantie, keerde haar broer terug. Haar broer is haar vervolgens komen assisteren, zodat verzoekende partij de garantiedocumenten rustig zou kunnen invullen. Daar haar broer pas was aangekomen in de winkel wanneer verzoekende partij al de verkoop aan het afhandelen was en daar haar broer verzoekende partij louter assisteerde, is het begrijpelijk dat haar broer verklaard heeft dat niet hij de gsm aan S. heeft verkocht. De aanvankelijke verklaring van verzoekende partij dat zijzelf de gsm aan S. verkocht en haar latere verklaring dat haar broer de gsm aan S. verkocht zijn evenmin tegenstrijdig, aangezien men kan discussiëren wat juist de verkoopsdaad is: het bereiken van de wilsovereenstemming of de betaling. De wilsovereenstemming ontstond tussen verzoekende partij en S., terwijl de betaling gebeurde in handen van de broer van verzoekende partij.

2.2.4.2. De Raad is van oordeel dat de uiteenzetting van de feiten door verzoekende partij in haar verzoekschrift klaarblijkelijk een post-factumverklaring uitmaakt die bovendien niet overeenstemt met hetgeen door verzoekende partij en haar broer werd verklaard tijdens het gehoor. Door verzoekende partij werd er tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal immers geen enkele melding van gemaakt dat haar broer bij de aanvang van de verkoop van de gsm aan S. afwezig was, en pas later

tijdens de verkoop terugkeerde en vervolgens mee kwam helpen met assisteren. Daarentegen verklaart verzoekende partij tijdens het gehoor van 29 januari 2013 het volgende:

"Wie verkocht de gsm aan die S. (...)?

Ik.

Was uw broer A. (...) daar toen ook aanwezig in de zaak toen S. (...) de gsm aankocht?

Ja. Hij was er ook bij. Hij assisteerde me. Het blijkt dat we het samen hebben verkocht. Of had hij het misschien toch verkocht. Ja plots herinner ik het mij niet meer. Maar we waren toen met ons tweeën. Hij was daar ook bij.

Wie deed de effectieve verkoop van de gsm, u of uw broer A. (...)?

A. (...) was er mee bezig. Het gaat niet over die keer, die verkoop, maar over het algemeen hield hij zich bezig met verkoop, en dan ook met het downloaden van softwareprogramma's. Toen was het hij dat de gsm aan S. (...) verkocht. Toen was hij er mee bezig, met het gesprek en de uitleg, en ik stond er naast. Maar dus A. (...) verkocht de gsm aan S. (...)?

Ik denk het wel. Ik bedoel, omdat hij toch gsm's verkocht in het algemeen. Ik was er ook bij. Ik herinner me dat ik ook iets zei tegen die persoon. Ik weet nog heel zeker dat ik iets uitlegde over de garantie. (...)" (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/01/2013, p. 14-15). De broer van verzoekende partij maakt op zijn beurt geen enkele melding van het gegeven dat hij bij een gedeelte van de verkoop aanwezig zou zijn geweest. Weliswaar verklaart haar broer even weg te zijn geweest, maar haar broer geeft geenszins aan dat hij nog zou hebben geholpen bij de verkoop van de gsm aan S. bij zijn terugkomst. Desbetreffend verliep het gehoor van de broer van verzoekende partij op het Commissariaat-generaal als volgt:

"Toen op 10 mei, toen die Kazachen een gsmtoestel kochten; was u toen ook in de zaak aanwezig?

Nee ik was even weg.

(...)

Wie verkocht dat gsmtoestel?

Broer.

U zei dat u toen niet aanwezig was toen uw broer aan S. een telefoon verkocht?

Maar ik herinner het niet zeker.

U zei daarnet dat u toen op dat moment even weg was en niet aanwezig was in de zaak?

Klopt.

Uw broer zei dat u daar toen wel aanwezig was?

Ik weet het niet. Misschien is hij dat vergeten.

Hij zei ook dat u mee de gsm verkocht aan die S. (...)?

Zou het niet weten." (administratief dossier broer, stuk 15, deel 4, gehoorverslag K. A. van 29/01/2013, p. 7-8). Bovendien wijst de Raad er nog op dat het uiterst opmerkelijk is dat noch verzoekende partij, noch haar broer tijdens hun gehoor met zekerheid kunnen stellen of de broer van verzoekende partij aanwezig was tijdens de verkoop van de gsm aan S., maar dat verzoekende partij vervolgens in haar verzoekschrift wel kordaat stelt dat haar broer even weg was en vervolgens bij zijn terugkomst verzoekende partij hielp met de verkoop van de gsm aan S. De Raad besluit bijgevolg dat bovenstaande poging van verzoekende partij om haar verklaringen met die van haar broer te doen rijmen, geenszins kan overtuigen.

2.2.5.1. Betreffende de vaststelling van verwerende partij dat door verzoekende partij werd verklaard dat S. op 10 mei 2010 alleen naar de winkel was gekomen om er een gsm te kopen terwijl door haar broer werd verklaard dat S. vergezeld was van een andere persoon van Kazachse origine, onderstreept verzoekende partij dat op 10 mei 2010 S. alleen aanwezig was in de zaak en dat op 15 mei 2010, toen S. terugkwam met het beschadigde gsm-toestel, S. vergezeld was van een andere man van Kazachse origine.

2.2.5.2. De Raad wijst verzoekende partij erop dat het louter verwijzen naar één versie van de verklaringen, in casu naar haar eigen verklaring, geenszins van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar broer te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke vergelijking van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Het komt daarentegen aan verzoekende partij toe om de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft.

2.2.6.1. Aangaande de opmerkelijke verklaringen van verzoekende partij dat zij zich niet herinnerde of haar broer aanwezig was in haar zaak toen S. er op 15 mei 2010 een beschadigd gsm-toestel voorlegde, amok maakte en de vitrine stuk geslagen had, en evenmin of haar broer eveneens met S.

had gesproken op dat moment en de verklaringen van haar broer dat hij zich op dat moment niet in de zaak bevond, stelt verzoekende partij dat zij op 15 mei 2010 alleen in de zaak was, zoals haar broer verklaarde. Ze onderstreept dat zij eerlijk toegaf het niet meer juist te weten, erop wijzend dat de gebeurtenissen ondertussen reeds ongeveer 3 jaar geleden zijn.

2.2.6.2. De Raad oordeelt dat het tijdsverloop tussen de feiten en het gehoor in geen geval een verschoningsgrond vormt voor de vaststelling dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal niet weet of haar broer aanwezig was in de zaak op 15 mei 2010. Er kan immers in redelijkheid worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift, zodat hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. In casu maakte S. op 15 mei 2010 ophef omwille van zijn gebroken gsm-toestel, waarbij deze verzoekende partij een vuistslag gaf, de glazen vitrine stuk sloeg en twee nieuwe gsm-toestellen uit de etalage meenam. Dat verzoekende partij niet meer zou weten wie bij deze gebeurtenissen nog in de zaak was, en meer in het bijzonder of haar broer hierbij aanwezig was, is gezien de beweerde gewelddadige gebeurtenissen, volstrekt ongeloofwaardig. Verzoekende partij ontvluchtte haar land van herkomst bovendien samen met haar broer, en zowel verzoekende partij als haar broer baseren hun asielaanvraag op deze feiten, waardoor mag worden verwacht dat verzoekende partij op de hoogte zou zijn of haar eigen broer aanwezig was bij de feiten die hebben geleid tot het neerleggen van de klacht door verzoekende partij, hetgeen vervolgens de oorzaak vormde van de problemen omwille waarvan verzoekende partij en haar familieleden hun land van herkomst hebben ontvlucht.

2.2.7.1. Wat betreft de vastgestelde tegenstrijdige verklaringen omtrent het indienen van de klacht tegen S. door verzoekende partij, duidt verzoekende partij er in haar verzoekschrift op dat zij door haar broer gevoerd werd met de wagen naar de ROVD van het Zhetesuyskiy district, maar wel alleen naar binnen ging om klacht in te dienen. Niettegenstaande haar broer verzoekende partij vervoerde, ging verzoekende partij aldus alleen klacht neerleggen bij de ROVD. Enkel verzoekende partij betrad het gebouw van die diensten, terwijl haar broer in de wagen bleef wachten.

2.2.7.2. De verklaring van verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij door haar broer vervoerd werd met de wagen naar de ROVD van het Zhetesuyskiy district is flagrant tegenstrijdig aan datgene wat zij beweerde tijdens haar gehoor. Desbetreffend verliep haar gehoor op het Commissariaat-generaal immers als volgt:

"Ging u alleen klacht in dienen?

Ik ging er volgens mij alleen naartoe.

Of ging uw broer of vrouw mee?

Nee." (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/01/2013, p. 17). De Raad wijst verzoekende partij erop dat het wijzigen van haar eerdere verklaringen hieromtrent, en het zich vervolgens aansluiten bij de verklaringen van haar broer, zonder hiervoor een plausibele uitleg te geven, geenszins van aard is de vastgestelde tegenstrijdigheid tussen de verklaringen van verzoekende partij en deze van haar broer te weerleggen. Daar anders over oordelen zou ertoe leiden dat elke vergelijking van gehoren, teneinde een precieze inschatting te kunnen maken van de ernst van de aangehaalde vrees voor vervolging of het reëel risico op het lijden van ernstige schade, zinledig zou worden. Het komt daarentegen aan verzoekende partij toe om de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheid met concrete argumenten in een ander daglicht te stellen, waar zij op voormelde wijze in gebreke blijft. De vaststelling dat de verklaringen van verzoekende partij in haar verzoekschrift tegenstrijdig zijn aan deze die zij heeft afgelegd tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal, bevestigt verder het ongeloofwaardig karakter van het asielrelaas van verzoekende partij.

2.2.8.1. Daar waar verwerende partij stelt dat verzoekende partij, haar broer en haar vrouw onaannemelijk vaag bleven met betrekking tot enkele kernaspecten van het asielrelaas, en dat er sprake is van een manifest gebrek aan interesse, verwijst verzoekende partij wederom naar het lange tijdsverloop tussen het ogenblik van het indienen van de asielaanvraag en het gehoor op het Commissariaat-generaal. Verder kaart verzoekende partij aan dat bij haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar juist werd gevraagd kort uit te leggen wat de asielmotieven waren, hetgeen impliceert dat zij aldaar niet het volledige verhaal tot in de kleinste detail moet doen. Ten slotte blijft verzoekende partij erbij dat zij er zeker van was dat S. aan het hoofd van de KNB stond, aangezien haar op het ogenblik dat zij haar klacht introk werd verteld dat S. hun baas was.

2.2.8.2. Wederom wijst de Raad verzoekende partij erop dat er in redelijkheid kan worden aangenomen dat doorslaggevende gebeurtenissen in het geheugen van verzoekende partij staan gegrift, zodat

hiervan zelfs na het verstrijken van een bepaalde periode een volledig, geloofwaardig en eenduidig verslag kan worden uitgebracht. Het argument van verzoekende partij dat haar vage verklaringen te wijten zijn aan het lange tijdsverloop kan dan ook niet overtuigen, zeker daar in casu de vastgestelde vaagheid betrekking heeft op de identiteit van de belager van verzoekende partij. Meer bepaald konden zowel verzoekende partij als haar broer de familienaam van S. zich niet meer herinneren. Dit terwijl verzoekende partij een schriftelijke klacht tegen S. indiende op 16 mei 2010 nadat zij zijn volledige naam van zijn garantiebillet had kunnen afleiden. Dat verzoekende partij en haar broer de volledige naam van S. zouden vergeten, is gezien het beweerde leed dat S. aan verzoekende partij, haar vrouw en haar broer bracht – S. heeft verzoekende partij geslagen, hij heeft de etalage van de zaak stuk geslagen, hij is samen met zijn kompanen het huis van verzoekende partij binnengevallen en heeft verzoekende partij, haar vrouw en haar broer aangevallen en bedreigd en de problemen met S. vormden de rechtstreekse aanleiding van de vlucht van verzoekende partij en haar familieleden – volstrekt ongeloofwaardig.

Verder ziet de Raad niet in hoe het argument van verzoekende partij dat bij haar eerste interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken haar werd gevraagd kort uit te leggen wat de asielmotieven waren, de vage verklaringen van verzoekende partij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal kunnen verklaren. Reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken werd verzoekende partij er immers op gewezen dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal wel de mogelijkheid geboden zal worden om uitvoerig alle elementen en feiten weer te geven (administratief dossier, stuk 11, p. 1). Ook bij de aanvang van het gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 januari 2013 werd verzoekende partij er duidelijk op gewezen dat zij de feiten en elementen van haar asielaanvraag in detail kon toelichten: “U heeft bij het eerste interview bij dienst vreemdelingenzaken de reden van uw vlucht reeds kort kunnen uiteenzetten, vandaag krijgt u de mogelijkheid al de feiten en elementen van uw AA in detail toe te lichten” (administratief dossier, gehoorverslag CGVS d.d. 29/01/2013, p. 2).

De verklaring van verzoekende partij dat zij er zeker van was dat S. aan het hoofd van de KNB stond, aangezien haar op het ogenblik dat zij haar klacht introk werd verteld dat S. hun baas was, kan geenszins worden aangenomen gezien de verklaringen van verzoekende partij daaromtrent tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal. Hieruit blijkt immers op geen enkele manier dat verzoekende partij hierover zeker is, daartegen blijkt het slechts om een vermoeden te gaan. Het gehoor van 29 januari 2013 verliep dienaangaande als volgt:

“Was hij effectief werkzaam bij de ordediensten?

Ja hij toonde een legitimatiebewijs aan de security en de security liet het, wat betekent voor mij dat hij een soort politieagent was. (...)

Weet u bij welke dienst hij werkzaam was?

Geen idee.

Hebt u dat trachten te achterhalen?

Later kwam ik te weten dat hij een zekere politieagent is, maar wist het nooit zeker.

Hoe te weten gekomen?

Toen ik mijn aangifte ging intrekken zei een andere politieagent ‘wat doe je nu toch? Je schrijft een aangifte tegen onze chef’, of ‘boss’ zei hij gewoon. En toen begreep ik dat hij een politieagent was, of betrokken bij.

En hij was dan het hoofd van welke specifieke dienst?

Ik weet het niet. Ik kan er niet op antwoorden. Heb het niet nagavraagd. Ik denk dat er gewone politieagenten zijn zoals wijkagenten en dan ook nog hooggeplaatste politieagenten...KNB ofzoets, ja. En de politie staat daaronder en is er bang van.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/01/2013, p. 16). En later tijdens het gehoor verklaart verzoekende partij nog het volgende:

“Maar wat was dan zijn specifieke functie en bij welke specifieke dienst werkte hij dan?

Hetgaat over mijn gedachten, mijn veronderstelling. Ik denk dat hij iets te maken had met het nationale veiligheidscomité, KNB (...).” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/01/2013, p. 18). Weliswaar stelt verzoekende partij nadien het volgende: “Ik denk zeker dat hij bij de KNB werkte of iets te maken had met, want uiteindelijk onderzoekt dat comité ernstige misdrijven en hun manier van handelen, zoals anderen slaan en folteren, is typisch voor KNB. (...)” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/01/2013, p. 18), echter blijkt uit de hieraan voorafgaande verklaringen overduidelijk dat verzoekende partij slechts een vermoeden had dat S. aan het hoofd van de KNB stond, en dat zij hierover geen enkele zekerheid had. Met bovenstaand verweer slaagt verzoekende partij er bijgevolg niet in de door verwerende partij vastgestelde vaagheden in een ander daglicht te stellen.

2.2.9.1. Betreffende de motivering van verwerende partij inzake het gebrek aan relevante bewijsstukken over de beroepsactiviteiten van verzoekende partij alsook over haar klacht, benadrukt verzoekende

partij dat zij en haar familie hals over kop zijn vertrokken, zonder dat zij de mogelijkheid hadden of de tijd namen eerst nog eens rond te rijden om allerhande documenten te verzamelen. Ze namen enkel het, volgens hen, belangrijkste mee, namelijk hun identiteitskaart en hun rijbewijs. Bovendien wisten verzoekende partij en haar familieleden niet welke documenten zij dienden mee te nemen. Evenmin was verzoekende partij in de mogelijkheid om documenten te laten overkomen uit Kazachstan, gelet op de leeftijd van haar familieleden, het gebrek aan vrienden en de overdracht van de winkelruimte. Immers, van zodra de huur niet meer werd betaald, werd hoogstwaarschijnlijk de stock van de zaak verwijderd en werd de ruimte verhuurd aan een derde.

2.2.9.2. Daar waar de Raad er nog kan inkomen dat het plotse karakter van de vlucht niet toeliet enig bewijs te verzamelen, stelt de Raad evenwel vast dat verzoekende partij sedert 16 juni 2010 in België verblijft en derhalve ruim de gelegenheid heeft gehad om van hieruit enige poging te ondernemen om het door haar voorgehouden asielrelaas met bewijsmateriaal te ondersteunen. Het argument dat verzoekende partij niet in de mogelijkheid zou verkeren om documenten te laten overkomen uit Kazachstan, gelet op de leeftijd van haar familieleden, het gebrek aan vrienden en de overdracht van de winkelruimte, vormt een blote bewering, daar verzoekende partij zelfs geen enkele blijk geeft van enige poging om documenten te verzamelen inzake haar beroepsactiviteiten en inzake haar klacht. De Raad wijst verzoekende partij erop dat de bewijslast – zoals reeds aangehaald – bij de kandidaat-vluchteling zelf berust die, in de mate van het mogelijke, elementen dient aan te brengen ter staving van zijn relaas. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook de kandidaat-vluchteling aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Daarom moeten door hem in de mate van het mogelijke stavingstukken of overtuigende elementen worden aangebracht (RvS 17 december 2003, nr. 126.529). Aangezien het om essentiële stukken gaat, met name de beroepsactiviteiten en de klacht van verzoekende partij, die aan de oorzaak liggen van de problemen die de oorzaak hebben gevormd voor haar vlucht uit haar land van herkomst, kan worden verwacht dat verzoekende partij ernstige en veelvuldige pogingen zou hebben ondernomen om de nodige documenten te bekomen. Desbetreffende motivering, meer in het bijzonder dat van de beroepsactiviteiten en van de klacht van verzoekende partij geen enkel bewijsstuk wordt bijgebracht, blijft dan ook onverminderd overeind. Daarenboven wijst de Raad erop dat aan de ter ondersteuning van het beweerde asielrelaas bijgebrachte documenten slechts bewijswaarde kan worden toegekend voor zover deze stukken gepaard gaan met een geloofwaardig relaas, wat in casu niet het geval is.

2.2.10.1. Betreffende de afgelegde reisweg, houdt verzoekende partij vol dat zij zonder internationaal paspoort heeft gereisd, daar zij nooit dergelijk document heeft gehad. Ze begrijpt dat er verwarring is ontstaan tussen haar verklaring op de Dienst Vreemdelingenzaken en haar verklaring op het Commissariaat-generaal. Bij de Dienst Vreemdelingenzaken werd louter gevraagd of zij een internationaal reisdocument bij had, waarop zij ontkennend antwoordde. Nooit werd haar gevraagd of zij dergelijk document had. Op het Commissariaat-generaal werd haar die vraag wel gesteld, waarop zij opnieuw ontkennend antwoordde. Van een tegenstrijdigheid is bijgevolg geen sprake.

2.2.10.2. Daar waar verzoekende partij beweert dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken ontkennend antwoordde op de vraag of zij een internationaal reisdocument bij had, en niet op de vraag of zij dergelijk document had, stelt de Raad vast dat dit feitelijke grondslag mist. Immers wordt in de verklaring bij de Dienst Vreemdelingenzaken, vraag 21, het volgende vermeld: “verklaart dat hij nooit een paspoort heeft gehad” (administratief dossier, stuk 11, verklaring, vraag 21). De Raad wijst erop dat de verklaringen van verzoekende partij haar achteraf nog werden voorgelezen in het Russisch, waarna zij het verslag ter goedkeuring heeft ondertekend (administratief dossier, stuk 11). Verzoekende partij kan bijgevolg moeilijk volhouden dat zij op de Dienst Vreemdelingenzaken niet zou hebben verklaard dat zij nooit een paspoort heeft gehad. Tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal legt verzoekende partij evenwel verklaringen af die totaal tegenstrijdig zijn met de verklaring gegeven op de Dienst Vreemdelingenzaken:

“Heeft u ooit een internationaal paspoort (IPP) gehad?

Gehad maar ik ben het kwijtgeraakt en daarna laten herstellen.

(...)

Ik weet het niet waar dat PP naartoe is. Voor mijn vertrek naar hier heb ik dat PP niet meegenomen.” (administratief dossier, stuk 4, gehoorverslag CGVS d.d. 29/01/2013, p. 9-10). Het verweer van verzoekende partij is niet van aard deze tegenstrijdigheid op enige manier te ontcrachten waardoor desbetreffende motivering onverminderd overeind blijft.

2.2.11. Waar verzoekende partij aanvoert dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, stellende dat de overheid onzorgvuldig is geweest door het dossier onmenselijk lang te laten aanslepen waardoor

zij bewijsmoeilijkheden en vermeende tegenstrijdigheden of vaagheden in hoofde van verzoekende partij in de hand heeft gewerkt, verwijst de Raad voor wat betreft het door verzoekende partij beweerde in de hand werken van tegenstrijdigheden of vaagheden door het grote tijdsverloop naar de uiteenzetting in punt 2.2.3.2. Verder meent de Raad dat verzoekende partij bezwaarlijk kan beweren dat zij benadeeld is door de lange duur van de asielprocedure. Immers, door dit feit genoot zij langer bescherming tegen de beweerde vervolging en werd zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar asielrelaas. Volledigheidshalve benadrukt de Raad dat het zorgvuldigheidsbeginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat verzoekende partij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 januari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. De commissaris-generaal heeft de asielaanvraag van verzoekende partij op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Aldus werd zorgvuldig gehandeld.

2.2.12. Voormelde talrijke flagrante tegenstrijdigheden, onwetendheid, vaagheden, inconsistenties, ontstentenis van bewijs en desinteresse betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas en de onaannemelijke verklaringen aangaande haar reisweg verhinderen terecht enig geloof te hechten aan dit relaas en laten niet toe verzoekende partij de status van vluchteling met toepassing van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet toe te kennen.

2.2.13. De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij toont evenwel niet aan dat er in Kazachstan een situatie heerst van willekeurig geweld ingevolge een internationaal of binnenlands gewapend conflict die een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon impliceert.

In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Het middel is ongegrond. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen."

Aangaande de motivering van verwerende partij betreffende persoonlijke toestand van verzoekende partij, namelijk haar aanhouding op 1 december 2009, stelt verzoekende partij in haar verzoekschrift dat zij het eigenaardig vindt dat verwerende partij de aanhouding naar aanleiding van de drugvondst en de daarmee gepaarde vernederingen, slagen en verwondingen niet betwist, maar wel besluit dat dit geïsoleerd feit geen bewijs uitmaakt van aanhoudende en/of systematische vervolging. Verzoekende partij betoogt dat uit dit feit, dat zich amper zes maanden voor hun vlucht voordeed, kan worden afgeleid dat de Koerdische gemeenschap, en zo ook verzoekende partij, geïsoleerd worden. Het loutere feit dat er in een periode van zes maanden geen andere aanhoudingen plaatsvonden, vormt volgens verzoekende partij niet het bewijs dat er geen sprake zou kunnen zijn van een aanhoudende of systematische vervolging. Minstens dient aan verzoekende partij de subsidiaire beschermingsstatus te worden toegekend. De Raad wijst verzoekende partij er evenwel op dat de bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag berust op de kandidaat-vluchteling zelf en dat het niet de taak is

van de commissaris-generaal en evenmin van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). Daar verzoekende partij enkel melding maakt van een eenmalige aanhouding op 1 december 2009 en verder geen andere concrete persoonlijke problemen aanbrengt, besluit verwerende partij terecht dat dergelijk geïsoleerd feit geenszins aantoont dat verzoekende partij het slachtoffer is van een aanhoudende en/of systematische vervolging. Evenmin maakt verzoekende partij aannemelijk dat zij een reëel risico loopt op ernstige schade bij terugkeer naar haar land van herkomst.

Volledigheidshalve wijst de Raad erop dat ook verzoekende partij bij het gehoor op het Commissariaat-generaal van 29 januari 2013 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen, dit met de hulp van een tolk Russisch. Verder meent de Raad dat verzoekende partij evenmin bezwaarlijk kan beweren dat zij benadeeld is door de lange duur van de asielprocedure. Immers, door dit feit genoot zij langer bescherming tegen de beweerde vervolging en werd zij in de mogelijkheid gesteld aanvullende stukken te verzamelen ter staving van haar asielrelaas.

Derhalve kan ook ten aanzien van verzoekende partij geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, en evenmin een reëel risico op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking worden genomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenendertig mei tweeduizend dertien door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT